

Zori de zi

Bragagiu

În zorii prinși de-nțepenire
S-aude că, înmugurită,
O simfonie de trezire
E pentru Soare pregătită.

Simt - bocănește cu bagheta
Lângă pupitru dirijorul,
Noaptea-și ascunde silueta
După decor, cu binișorul.

Ochi doar clipesc în așteptare
De flori, din fețe și de rouă
Toți așteptând, de peste zare,
O veste veșnică de nouă.

E încordat tot Universul
C-amuș se-ncepe... se începe
Că nici nu se aude mersul
Al vremii roaibe și sirepe.

E o tăcere ce e gata
Nemaigândindu-se la sine
Doar la un semn să-și pună capăt
În coarde dalbe de lumine.

Nu rătăcesc buimac prin sală,
Ci, încordat, aștept pe scenă
Ca la deschiderea de gală
Să am o voce omogenă...

Văd! - se desface trandafirul
Cel așteptat de-atâtea doruri,
Pământul a-nviat clavierul
Cu avântările de zboruri.

Am tresărit cu mii de note
Întreșute printre vise
De-mi spun chiar fricile bigote -
Aici nu-s lucruri interzise!

Se-mprăstie corola ceții
În adierea aurie,
Respir parfumul dimineții

Cu minunata-i melodie.

Știu că sunt om într-o unire
Cu orice clipă, zbor și iarbă
Și-s gata Cerul cu Iubire
Definitiv să mă absoarbă.

Că-s sub egida de Părinte
Așa de-aproape și de sfântă,
Că n-am, de-a mulțumi, cuvinte
Trăiesc doar muzica ce cântă!!!
Victor Bragagiu